EUROOPA KOHTU OTSUS (teine koda)

4. märts 2010 *

Kohtuasjas C-496/08 P,

mille ese on Euroopa Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 17. novembril 2008 esitatud apellatsioonkaebus,

Pilar Angé Serrano, Euroopa Parlamendi ametnik, elukoht Luxembourg (Luksemburg),

Jean-Marie Bras, Euroopa Parlamendi ametnik, elukoht Luxembourg (Luksemburg),

Adolfo Orcajo Teresa, Euroopa Parlamendi ametnik, elukoht Brüssel (Belgia),

Dominiek Decoutere, Euroopa Parlamendi ametnik, elukoht Wolwelange (Luksemburg),

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

Armin Hau, Euroopa Parlamendi ametnik, elukoht Luxembourg (Luksemburg),

Francisco Javier Solana Ramos, Euroopa Parlamendi ametnik, elukoht Brüssel (Belgia),

keda esindas advokaat E. Boigelot,

apellatsioonkaebuse esitajad,

teised menetlusosalised:

Euroopa Parlament, esindajad: L. G. Knudsen ja K. Zejdová,

kostja esimeses astmes,

Euroopa Liidu Nõukogu, esindajad: M. Bauer ja K. Zieleśkiewicz,

menetlusse astuja esimeses astmes,

EUROOPA KOHUS (teine koda),

koosseisus: neljanda koja esimees J.-C. Bonichot teise koja esimehe ülesannetes, kohtunikud C. Toader (ettekandja), C. W. A. Timmermans, K. Schiemann ja L. Bay Larsen,

kohtujurist: E. Sharpston,
kohtusekretär: R. Grass,

arvestades kirjalikku menetlust,

arvestades pärast kohtujuristi ärakuulamist tehtud otsust lahendada kohtuasi ilma kohtujuristi ettepanekuta,

on teinud järgmise

otsuse

1 Oma apellatsioonkaebuses paluvad P. Angé Serrano, J.-M. Bras, A. Orcajo Teresa, D. Decoutere, A. Hau ja F. J. Solana Ramos tühistada Euroopa Ühenduste Esimese Astme Kohtu 18. septembri 2008. aasta otsuse kohtuasjas T-47/05: Angé Serrano jt *vs.* parlament (kohtulahendite kogumikus veel avaldamata, edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus"), millega jäeti rahuldamata nende hagid neile uue palgaastme määramise otsuste peale (edaspidi „vaidlusalused otsused") ja mis võeti vastu pärast seda, kui jõustus nõukogu 22. märtsi 2004. aasta määrus (EÜ, Euratom) nr 723/2004, millega

muudetakse Euroopa ühenduste ametnike personalieeskirju ja Euroopa ühenduste muude teenistujate teenistustingimusi (ELT L 124, lk 1; ELT eriväljaanne 01/02, lk 130).

I. Õiguslik raamistik

A. *Personalieeskirjade asjakohased sätted 30. aprillini 2004 kohaldatavas redaktsioonis*

2 „30. aprillini 2004 kehtinud Euroopa ühenduste ametnike personalieeskirjade (edaspidi" endised personalieeskirjad) artikli 45 lõige 2 sätestas:

„Ametnikku võib ühest teenistusüksusest teise üle viia või ühest kategooriast teise edutada üksnes konkursi teel.

[…]"

B. *Personalieeskirjade asjakohased sätted 1. maist 2004 kohaldatavas redaktsioonis*

3 Endisi personalieeskirju muudeti määrusega nr 723/2004, mis jõustus 1. mail 2004.

4 Personalieeskirjade 1. maist 2004 kehtiva redaktsiooni (edaspidi „uued personalieeskirjad" või „personalieeskirjad") artikli 5 lõiked 1 ja 2 sätestavad:

„1. Personalieeskirjadega hõlmatud ametikohad liigitatakse vastavalt nendega seotud ülesannete laadile ja tähtsusele administraatorite tegevusüksuseks […] ja abiteenistujate tegevusüksuseks […].

2. […] Tegevusüksus AST koosneb üheteistkümnest palgaastmest, mis hõlmavad täitev-, tehnilisi või bürooülesandeid."

5 Uute personalieeskirjade artikli 6 lõiked 1 ja 2 näevad ette:

„1. Eelarve igat institutsiooni käsitleva osa ametikohtade loetelus on näidatud iga palgaastme või tegevusüksuse ametikohtade arv.

2. Enne 1. maid 2004 kehtiva karjääristruktuuri (edaspidi „vana karjääristruktuur") ja alates 1. maist 2004 kehtiva karjääristruktuuri (edaspidi „uus karjäärisüsteem") keskmise teenistuskäigu samaväärsuse tagamiseks ja ilma et see piiraks personalieeskirjade artiklis 45 sätestatud teenetel põhineva ametialase edutamise põhimõtte kohaldamist, tagab käesolev loetelu, et igas institutsioonis vastab ametikohtade loetelu iga palgaastme vabade ametikohtade arv iga aasta 1. jaanuaril eelmise aasta 1. jaanuaril madalamal palgaastmel töötavate ametnike arvule, korrutatuna I lisa punktis B kõnealusele palgaastmele sätestatud määradega. Kõnealuseid määrasid kohaldatakse viie aasta keskmise põhjal alates 1. maist 2004.

[...]”

6 Uued personalieeskirjad näevad ette üleminekukorra, mida on kirjeldatud personalieeskirjade XIII lisas. Kaalutlused, millest ajendatuna selline üleminekukord kehtestati, on esitatud määruse nr 723/2004 põhjenduses 37, mis sätestab:

„Tuleks ette näha üleminekukord, et uusi eeskirju ja meetmeid võiks kohaldada järkjärgult, pidades silmas töötajate enne personalieeskirjade kõnealuste muudatuste jõustumist ühenduse süsteemi raames omandatud õigusi ja võttes arvesse nende õiguspäraseid ootusi.”

7 Uute personalieeskirjade XIII lisa artikkel 1 sätestab:

„1. Ajavahemikus 1. mai 2004–30. aprill 2006 asendatakse personalieeskirjade artikli 5 lõiked 1 ja 2 järgmistega:

„1. Personalieeskirjadega hõlmatud ametikohad liigitatakse nendega seotud ülesannete laadi ja tähtsuse järgi alanevas järjekorras neljaks kategooriaks: A*, B*, C* ja D*.

2. A*-kategooria koosneb 12 palgaastmest, B*-kategooria üheksast palgaastmest, C*-kategooria seitsmest palgaastmest ja D*-kategooria viiest palgaastmest.”

2. Mis tahes viide töölevõtmise kuupäevale tähistab teenistusse asumise kuupäeva."

8 Uute personalieeskirjade XIII lisa artikli 2 lõige 1 näeb ette:

„1. mail 2004 nimetatakse mõne personalieeskirjade artiklis 35 sätestatud administratiivse staatusega ametnike palgaastmed ümber järgmiselt, kui käesoleva lisa artiklist 8 ei tulene [teisiti]:

Endine palgaaste	Uus (vahepealne) palgaaste	Endine palgaaste	Uus (vahepealne) palgaaste	Endine palgaaste	Uus (vahepealne) palgaaste	Endine palgaaste	Uus (vahepealne) palgaaste
A 1	A*16						
A 2	A*15						
A 3/LA 3	A*14						
A 4/LA 4	A*12						
A 5/LA 5	A*11						
A 6/LA 6	A*10	B 1	B*10				
A 7/LA 7	A*8	B 2	B*8				
A 8/LA 8	A*7	B 3	B*7	C 1	C*6		
		B 4	B*6	C 2	C*5		

		B 5	B*5	C 3	C*4	D 1	D*4
				C 4	C*3	D 2	D*3
				C 5	C*2	D 3	D*2
						D 4	D*1

[…]”

9 Uute personalieeskirjade XIII lisa artikli 8 lõige 1 näeb ette:

„1. Alates 1. maist 2006 nimetatakse artikli 2 lõikega 1 kehtestatud palgaastmed ümber järgmiselt:

Endine (vahepealne) palgaaste	Uus palgaaste	Endine (vahepealne) palgaaste	Uus palgaaste
A*16	AD16		
A*15	AD 15		
A*14	AD 14		
A*13	AD 13		
A*12	AD 12		
A*11	AD 11	B*11	AST 11
A*10	AD 10	B*10	AST 10

A*9	AD 9	B*9	AST 9
A*8	AD 8	B*8	AST 8
A*7	AD 7	B*7 / C*7	AST 7
A*6	AD 6	B*6 / C*6	AST 6
A*5	AD 5	B*5 / C*5 / D*5	AST 5
		B*4 / C*4 / D*4	AST 4
		B*3 / C*3 / D*3	AST 3
		C*2 / D*2	AST 2
		C*1 / D*1	AST 1

[…]”

10 Uute personalieeskirjade XIII lisa artikli 10 lõiked 1–3 sätestavad:

„1. Enne 1. maid 2004 teenistuses olnud C- ja D-kategooria ametnikke võib alates 1. maist 2006 ametialaselt edutada järgmiselt:

a) endine C-kategooria kuni palgaastmeni AST 7;

b) endine D-kategooria kuni palgaastmeni AST 5.

2. Selliste ametnike jaoks on alates 1. maist 2004 ja erandina personalieeskirjade I lisa B jaost personalieeskirjade artikli 6 lõikes 2 osutatud protsendimäärad järgmised:

C-kategooria ametnike ametialane edutamine							
Palgaaste	Alates 1. maist 2004						Pärast 30. aprilli 2010
	30.4.2005	30.4.2006	30.4.2007	30.4.2008	30.4.2009	30.4.2010	
C*/AST 7	—	—	—	—	—	—	—
C*/AST 6	5 %	5 %	5 %	10 %	15 %	20 %	20 %
C*/AST 5	22 %	22 %	22 %	22 %	22 %	22 %	22 %
C*/AST 4	22 %	22 %	22 %	22 %	22 %	22 %	22 %
C*/AST 3	25 %	25 %	25 %	25 %	25 %	25 %	25 %
C*/AST 2	25 %	25 %	25 %	25 %	25 %	25 %	25 %
C*/AST 1	25 %	25 %	25 %	25 %	25 %	25 %	25 %

D-kategooria ametnike ametialane edutamine							
Palgaaste	Alates 1. maist 2004						Pärast 30. aprilli 2010
	30.4.2005	30.4.2006	30.4.2007	30.4.2008	30.4.2009	30.4.2010	
D*/AST 5	—	—	—	—	—	—	—
D*/AST 4	5 %	5 %	5 %	10 %	10 %	10 %	10 %
D*/AST 3	22 %	22 %	22 %	22 %	22 %	22 %	22 %
D*/AST 2	22 %	22 %	22 %	22 %	22 %	22 %	22 %
D*/AST 1	—	—	—	—	—	—	—

3. Ametnik, kelle suhtes kohaldatakse lõiget 1, võib piiranguteta siirduda abiteenistujate tegevusüksusesse kohe pärast avatud konkursi läbimist või atesteerimismenetluse alusel. […]"

II. Vaidluse taust, nagu see tuleneb vaidlustatud kohtuotsusest

11 Apellandid on Euroopa Parlamendi ametnikud.

12 Vaidlustatud kohtuotsuse punktist 23 tuleneb, et nad läbisid endiste personalieeskirjade kehtivusajal ühest kategooriast teise üleviimiseks korraldatud sisekonkursid. P. Angé Serrano viidi sellega seoses palgaastmelt C 1 üle palgaastmele B 5; J. M. Bras viidi palgaastmelt D 1 üle palgaastmele C 5; D. Decoutere viidi palgaastmelt C 3 üle palgaastmele B 5; palgaastmel C 1 olev ajutine teenistuja A. Hau viidi palgaastmele B 4; A. Orcajo Teresa viidi palgaastmelt D 1 üle palgaastmele C 5 ning F. J. Solana

Ramos viidi palgaastmelt C 1 üle palgaastmele B 5. Kõigi nende ametnike puhul toimus uuele palgaastmele üleviimine enne uute personalieeskirjade jõustumist.

13 Vaidlusalused otsused jõudsid apellantideni 2004. aasta maikuu esimese nädala jooksul parlamendi personaliküsimuste peadirektori dateerimata kirjadega ning tegid neile teatavaks nende vahepalgaastme alates 1. maist 2004. Nende otsuste kohaselt nimetati P. Angé Serrano palgaaste B 5 ümber palgaastmeks B*5; J. M. Bras' palgaaste C 5 ümber palgaastmeks C*2; D. Decoutere'i palgaaste B 5 nimetati ümber palgaastmeks B*5; A. Hau palgaaste B 4 nimetati ümber palgaastmeks B*6; A. Orcajo Teresa palgaaste C 4 nimetati ümber palgaastmeks C*3 ning F. J. Solana Ramose palgaaste B 4 nimetati ümber palgaastmeks B*6.

14 Eespool viidatud vahepalgaastmed nimetati uute personalieeskirjade XIII lisa artikli 8 lõiget 1 kohaldades teist korda ümber 1. maist 2006, st pärast uute personalieeskirjadega kehtestatud üleminekuaja lõppu. Nii pidi P. Angé Serrano vahepalgaaste B*5 ümber nimetatama palgaastmeks AST 5; J. M. Bras' vahepalgaaste C*2 pidi ümber nimetatama palgaastmeks AST 2; D. Decoutere'i vahepalgaaste B*5 pidi ümber nimetatama palgaastmeks AST 5; A. Hau vahepalgaaste B*6 pidi ümber nimetatama palgaastmeks AST 6; A. Orcajo Teresa vahepalgaaste C*3 pidi ümber nimetatama palgaastmeks AST 3 ning F. J. Solana Ramose vahepalgaaste B*6 pidi ümber nimetatama palgaastmeks AST 6.

15 Kõik apellandid esitasid ajavahemikus 13. maist 30. juulini 2004 kaebuse vaidlusaluste otsuste peale osas, milles need määrasid nende vahepalgaastmed alates 1. maist 2004. Need kaebused jäeti rahuldamata otsustega, mis tehti kõikidele apellantidele teatavaks ajavahemikus 27. oktoobrist 25. novembrini 2004.

III. Menetlus Üldkohtus

16 Apellandid esitasid menetluse algatamiseks hagiavalduse, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 31. jaanuaril 2005 ning millega nad paluvad esiteks tühistada vaidlusalused otsused ning kõik muud nendest otsustest tulenevad ja/või seotud aktid, sh need, mis on vastu võetud pärast käesoleva hagiavalduse esitamist, ning teiseks mõista Euroopa Parlamendilt välja kahjuhüvitis hinnatuna *ex aequo et bono* 60 000 eurole iga apellandi kasuks tingimusel, et see summa võib menetluse käigus suureneda ja/või väheneda.

17 Üldkohtu kolmanda koja esimehe 6. aprilli 2005. aasta määrusega anti Euroopa Liidu Nõukogule luba parlamendi nõuete toetuseks menetlusse astuda.

18 Üldkohtu menetluse ajal kiitis parlamendi büroo oma 13. veebruari 2006. aasta otsusega heaks peasekretäri ettepaneku, millega eelkõige otsustati määrata uuele palgaastmele ametnikud, kelle kategooriat varasemate personalieeskirjade alusel muudeti, kuid kes said 1. mail 2004 jätkuvalt endise kategooria põhipalka. Pärast seda otsust võeti 20. märtsil 2006 vastu P. Angé Serranot, J. M. Bras'd ja A. Orcajo Teresat puudutavad üksikotsused, millega alates 1. maist 2004 määrati P. Angé Serrano ümber vahepalgaastmele B*6, J. M. Bras vahepalgaastmele C*4 ja A. Orcajo Teresa vahepalgaastmele C*4.

IV. Vaidlustatud kohtuotsus

A. *Vastuvõetavus*

19 Üldkohtus esitatud kostja vastuses esitas parlament mitu vastuvõetamatuse vastuväidet, mis käsitlesid eelkõige teatavate apellantide põhjendatud huvi.

1. D. Decoutere'i põhjendatud huvi

20 Parlament väitis, et kui D. Decoutere'i ei oleks pärast ühest kategooriast teise üleviimiseks korraldatud sisekonkursi läbimist viidud 2002. aastal C-kategooriast üle B-kategooriasse, oleks tema karjäär edenenud järgmiselt: 1. maist 2004 oleks tema palgaaste C 3 nimetatud ümber palgaastmeks C*4, mis omakorda oleks 1. maist 2006 nimetatud ümber palgaastmeks AST 4. Sellest tuleneb, et kui D. Decoutere'i ei oleks viidud ühest kategooriast teise, oleks tema palgaaste 1. mail 2006 olnud madalam tal hetkel olevast palgaastmest, st palgaastmest AST 5. Selle asjaolu tõttu puudub tal igasugune huvi vaidlustada teda puudutavat vaidlusalust otsust uue palgaastme määramise kohta.

21 Üldkohus lükkas selle vastuväite tagasi, kinnitades, et D. Decoutere'i sisekonkursi läbimisest tulenev üleviimine ühest kategooriast teise ei ole seotud tema määramisega vahepalgaastmele B*5 ning seejärel 1. maist 2006 palgaastmele AST 5. Tõestuseks selle kohta on see, et kuigi D. Decoutere'il oli pärast B-kategooriasse üleviimist kõrgem palgaaste kui C 1 palgaastme ametnikel, keda ei viidud sisekonkursi läbimise tulemusena üle ühest kategooriast teise, oleks ta olnud 1. maist 2006 nimetatud ametnikega võrreldes madalamal palgaastmel, kuna viimati nimetatute palgaaste oleks olnud AST 6, samas kui D. Decoutere'i palgaaste oleks olnud üksnes AST 5.

2. A. Hau põhjendatud huvi

22 Parlament väitis, et A. Haul ei ole mingit põhjendatud huvi, kuna teda ei viidud C-kategooriast üle B-kategooriasse vastavalt varasemate personalieeskirjade artikli 45 lõikele 2, kuna ta oli C-kategooria ajutine teenistuja enne, kui ta võeti pärast sisekonkursi läbimist tööle B-kategooria ametnikuna.

23 Üldkohus lükkas selle vastuväite tagasi, jõudes järeldusele, et isegi kui tuleb välja, et A. Hau oli C-kategooriast B-kategooriasse üleviimiseks korraldatud konkursi läbimise ajal palgaastme C 1 ajutine teenistuja, lubas parlament ajutistel teenistujatel ühest kategooriast teise üleviimiseks korraldatud sisekonkurssidest osa võtta. Seetõttu võis A. Hau sellisel konkursil osaleda C-kategooria ametnikega võrdsetel alustel. Sellest tulenevalt nendib Üldkohus, et see konkurss viis A. Hau hierarhiaredelil edasi ehk C-kategooriast B-kategooriasse üle samal alusel selle konkursi läbinud ja sellesse kategooriasse üle viidud ametnikega. Sellest tulenevalt leidis Üldkohus, et ühest kategooriast teise üleviimiseks korraldatud konkursi läbimine võimaldas A. Hau määramist kõrgemale palgaastmele, mis tal oli võrreldes endise C-kategooria ametnikega, kes sellist konkurssi ei läbinud.

3. P. Angé Serranot ning J. M. Bras'd ja A. Orcajo Teresat puudutavas osas vaidlusaluste otsuste tühistamise nõude esemetuks muutumine

24 Parlament väitis, et P. Angé Serranot ning J. M. Bras'd ja A. Orcajo Teresat käsitlevate vaidlusaluste otsuste tühistamisnõue on muutunud esemetuks neid puudutavas osas, kuna need otsused tühistati ning asendati Üldkohtu menetluse ajal 20. märtsil 2006 vastu võetud üksikotsustega, millega apellandid määrati tagasiulatuvalt soovitud palgaastmele.

25 Üldkohus märkis, et on tõsi, et 20. märtsi 2006. aasta otsused ei kõrvalda täielikult asjaomase kolme apellandi poolt nende suhtes tehtud vaidlusaluste otsuste peale esitatud etteheiteid, sest need otsused ei taasta sellisele kõrgemale palgaastmele määramist, mis nendel apellantidel oleks endiste personalieeskirjade alusel võrreldes ametnikega, kes ei läbinud ühest kategooriast teise üleviimiseks korraldatud sisekonkurssi samade personalieeskirjade kehtivusajal.

26 Üldkohus nõustus siiski parlamendi eelmainitud vastuväitega. Ta asus seisukohale, et 20. märtsi 2006. aasta otsused – nägemata siiski sõnaselgelt ette vaidlusaluste otsuste tühistamist – asendavad need otsused tagajärgede osas asjaomase kolme apellandi puhul, kuna neid kohaldatakse tagasiulatuvalt alates 1. maist 2004. Nii ei olnud vaidlusaluseid otsuseid nende apellantide osas enam olemas alates hetkest, millest need asendati 20. märtsi 2006. aasta otsustega.

27 Seetõttu saavutati Üldkohtu arvates tühistamisnõude eesmärk, st vaidlusaluste otsuste olematuks muutumine eespool viidatud kolme apellandi puhul 20. märtsi 2006. aasta üksikotsuste vastuvõtmise ja tagasiulatuva kohaldamisega. Muu hulgas kandis Üldkohus protokolli, et apellandid nentisid kohtuistungil, et Üldkohus ei pea enam tegema otsust vaidlusaluste otsuste tühistamise kohta P. Angé Serranot ning J. M. Bras'd ja A. Orcajo Teresat puudutavas osas.

B. *Sisulised küsimused*

1. Tühistamisnõue

28 Vaidlusaluste otsuste tühistamise nõude põhjenduseks esitavad apellandid mitu väidet, mis tulenevad esiteks uute personalieeskirjade XIII lisa artiklite 2 ja 8 õigusvastasusest, teiseks parlamendi poolt hea halduse põhimõtte ja hoolitsemiskohustuse

rikkumisest ning lõpuks kolmandaks personalieeskirjade XIII lisa artiklite 6, 45 ja 45a rikkumisest, teenetel põhineva edutamise põhimõtte rikkumisest ja parlamendi poolt ilmse hindamisvea tegemisest.

29 Asja lihtsustamiseks tuleb meelde tuletada Üldkohtu hinnangut ainult sellele, mis on käesoleva apellatsioonkaebuse raames vaidlusesemeks.

30 Uute personalieeskirjade XIII lisa artiklite 2 ja 8 suhtes esitatud õigusvastasuse väite põhjenduseks toovad apellandid välja omandatud õiguste, õiguskindluse ja õiguspärase ootuse kaitse põhimõtte ning võrdse kohtlemise põhimõtte rikkumise. Apellandid on sisuliselt väitnud, et uute personalieeskirjade XIII lisas toodud üleminekumeetmed ei võimaldanud lahendada nende probleemi, milleks on väidetav palgaastme alandamine teenistuskäigu raames, ega kaitsta nende omandatud õigusi seoses määramisega kõrgemale palgaastmele kui see, mis on ametnikel, kes ei läbinud ühest kategooriast teise üleviimiseks korraldatud sisekonkurssi endiste personalieeskirjade kehtivusajal.

31 Mis puudutab omandatud õigusi, siis Üldkohus tuletas meelde, ametnik saab tugineda omandatud õigusele ainult juhul, kui selle tekitanud sündmus leidis aset konkreetsete personalieeskirjade kehtivusajal, enne personalieeskirjade sätete muutmist (Euroopa Kohtu 19. märtsi 1975. aasta otsus kohtuasjas 28/74: Gillet *vs.* komisjon, EKL 1975, lk 463, punkt 5). Üldkohus meenutas, et süsteemis, kus ametnike hierarhiasuhteid muudetakse, ei ole asjaolu, et teatavad ametnikud on nende teenistuskäigu jooksul määratud teiste ametnikega võrreldes kõrgemale palgaastmele, omandatud õigus, mida tuleb 1. mail 2004 jõustunud personalieeskirjade sätetega kaitsta.

32 Üldkohtu arvates on ühest kategooriast teise üleviimiseks korraldatud sisekonkursi läbinud ametnikel siiski õigus eeldada, et personalieeskirjade alusel pakutakse neile paremaid karjääriperspektiive võrreldes ametnikega, kes ei ole sellist konkurssi endiste personalieeskirjade kehtivusajal läbinud, ning selliste perspektiivide puhul on tegemist omandatud õigustega, mida tuleb uute personalieeskirjadega kaitsta. Käesoleval juhul ei tulene uute personalieeskirjade lisa artiklites 2 ja 8 ette nähtud uue palgaastme määramise kriteeriumidest tingimata, et sellise konkursi läbinud ametnike karjääriperspektiivid ei ole konkurssi mitte läbinud ametnike omast paremad. Vastupidi, uute personalieeskirjade XIII lisa ja eelkõige selle artikkel 10 sisaldavad sätteid, mis eristavad ametnikke kategooria alusel, kuhu nad kuulusid enne 1. maid 2004, nähes ette karjääri edenemise võimalused, mis erinevad vastavalt sellele, millisesse kategooriasse nad endiste personalieeskirjade kehtivusajal kuulusid.

33 Mis puudutab õiguspärase ootuse rikkumist, siis kinnitas Üldkohus, et ametnik ei saa tugineda õiguspärase ootuse kaitse põhimõttele selleks, et vaidlustada uue õigusnormi õiguspärasust valdkonnas, kus seadusandjal on lai kaalutlusõigus (Üldkohtu 11. veebruari 2003. aasta otsus kohtuasjas T-30/02: Leonhardt *vs.* Parlament, EKL AT 2003, lk I–A-41 ja II-265, punkt 55). Nii on see juhul, kui muudetakse ametnike karjäärisüsteemi; samuti on see nii selle muutmisega kaasnevate üleminekusätete, sh uute personalieeskirjade XIII lisa artiklites 2 ja 8 sätestatud palgaastme määramise eeskirjade vastuvõtmise puhul.

34 Seoses õiguspärase ootuse põhimõtte rikkumist käsitleva väitega nentis Üldkohus, et apellantide esitatud menetlusdokumentidest ei nähtu, kuidas uute personalieeskirjade XIII lisa artiklitega 2 ja 8 seda põhimõtet rikuti, ning et igal juhul on see väide ilmselgelt põhjendamatu, kuna ametnikel ei ole õigust personalieeskirjade kehtima jäämisele nende töölevõtmise hetkel kehtinud kujul (eespool viidatud kohtuotsus Leonhardt *vs.* parlament, punkt 55).

35 Võrdse kohtlemise põhimõtte rikkumisest tuleneva väite põhjenduseks tõid apellandid välja, et pärast uue palgaastme määramist olid apellantidega võrreldes madalamasse kategooriasse määratud ametnikud 1. maist 2006 apellantidest kõrgemal või nendega võrdsel palgaastmel. Lisaks määrati D. Decoutere'i palgaaste sama konkursi läbinud ametnikega võrreldes erinevalt.

36 Sellega seoses kinnitab Üldkohus, et see, kui ametnikud, kes on läbinud ühest kategooriast teise üleviimiseks korraldatud sisekonkursi enne 1. maid 2004, määratakse seda konkurssi mitte läbinud ametnikega võrreldes madalamale või võrdsele palgaastmele, ei riku võrdse kohtlemise põhimõtet. Kuna karjäärisüsteemi on põhjalikult muudetud, siis ei ole ametnike hierarhiaastme võrdlus enne ja pärast seda kuupäeva iseenesest määrav selle kindakstegemiseks, kas uute personalieeskirjade XIII lisa artiklitega 2 ja 8 on rikutud võrdse kohtlemise põhimõtet. Igal juhul said ühest kategooriast teise üleviimiseks korraldatud sisekonkursi laureaadid paremad karjääriperspektiivid tänu sätetele, mida nad peavad õigusvastaseks.

37 Üldkohus leidis seoses selle väite teise osaga, st olukorraga, mis puudutab D. Decoutere'i, kes kinnitab, et teda koheldi sama konkursi läbinud ametnikega võrreldes ebaõiglaselt erinevalt, et teised kandidaadid võeti tööle ametnikena uute personalieeskirjade alusel ning et seega on D. Decoutere ja need teised isikud erinevas õiguslikus olukorras.

2. Kahju hüvitamise nõue

38 Oma kahju hüvitamise nõude põhjenduseks kinnitavad apellandid, et pärast vaidlusaluste otsuste võimalikku tühistamist tuleb nende väidetav varaline ja mittevaraline

kahju hüvitada, makstes välja kõik summad, mis nad oleksid saanud, kui nad oleks määratud palgaastmele, mis tegelikult vastab nende tööülesannetele.

39 Üldkohus analüüsis eraldi P. Angé Serrano ning J. M. Bras' ja A. Orcajo Teresa kaebust ning D. Decoutere'i, A. Hau ja F. J. Solana Ramose kaebust.

40 Mis puudutab esimest ametnike gruppi, siis asus Üldkohus seisukohale, et sõltumata mainitud ametnikke puudutavate vaidlusaluste otsuste väidetavast õigusvastasusest, mille kohta ta otsust ei teinud, ei ole täidetud vähemalt üks neist tingimustest, mis tooksid kaasa vastutuse. Seoses väidetava varalise kahjuga leidis Üldkohus, et uue palgaastme määramine, mis toimus kohtumenetluse ajal vastuvõetud otsuste tõttu, ei toonud kaasa vahepalgaastmete alusel saadud töötasu tõusu, ning neil tingimustel ei ole apellandid tõendanud väidetava varalise kahju olemasolu. Mis puudutab lisaks väidetavat mittevaralist kahju, siis märkis Üldkohus, et kui parlament võttis vastu vaidlusalused otsused, kohaldas ta apellantide suhtes üksnes uute personalieeskirjade XIII lisa artikli 2 lõiget 1 ning et neil asjaoludel ei rikutud hea halduse põhimõtet ja hoolitsemiskohustust. Lõpuks rõhutas Üldkohus, et 20. märtsi 2006. aasta otsuseid vastu võttes ja neid tagasiulatuvalt kohaldades võimaldas parlament kõnealustel apellantidel pääseda kõrgematele palgaastmetele võrreldes nendega, millele nad määrati vaidlusaluste otsustega.

41 Mis puudutab teist apellantide gruppi, siis kinnitas Üldkohus, et käesolevas asjas on olemas otsene seos tühistamisnõude ja kahju hüvitamise nõude vahel, millega taotletakse vahepalgaastmele määramise tõttu tekkinud varalise ja mittevaralise kahju korvamist. Kuna tühistamisnõude põhjendamiseks esitatud väited lükati tagasi, tuleneb

sellest, et parlament ei teinud midagi õigusvastast, mis võiks kaasa tuua Euroopa Ühenduse vastutuse nende kolme apellandi ees.

V. Poolte nõuded Euroopa Kohtus

42 Oma apellatsioonkaebuses paluvad apellandid Euroopa Kohtul:

– tunnistada nende apellatsioonkaebus vastuvõetavaks ning põhjendatuks ning seetõttu

– tühistada tehtud kohtuotsus P. Angé Serrano, J.-M. Bras' ja A. Orcajo Teresa suhtes esiteks osas, milles leiti, et nende nõuete esimese osa suhtes on otsuse tegemise vajadus ära langenud, ning teiseks osas, milles jäeti rahuldamata nende kahju hüvitamise nõue, ja

– D. Decoutere'i, A. Hau ja F. J. Solana Ramose suhtes tühistada tehtud kohtuotsuse resolutsiooni punktid 2 ja 4 nende hagi rahuldamata jätmise ning kohtukulude nende endi kanda jätmise kohta, ning nendega seotud põhjendused.

43 Apellandid paluvad Euroopa Kohtul teha kohtuvaidluses otsus ning rahuldada nende esialgne hagi kohtuasjas T-47/05:

– tühistada pärast uute personalieeskirjade jõustumist tehtud apellantide palgaastmele määramise otsused;

– mõista parlamendilt välja kahjuhüvitis hinnatuna *ex aequo et bono* 60 000 eurole iga hageja kasuks, ja

– mõista kohtukulud igal juhul välja kostjalt.

44 Lõpuks paluvad nad mõlema astme kohtukulud igal juhul kostjalt välja mõista.

45 Vastuses apellatsioonkaebusele esitas parlament ka vastuapellatsioonkaebuse. Ta palub Euroopa Kohtul:

– tunnistada vastuapellatsioonkaebus vastuvõetavaks ning põhjendatuks ning sellest tulenevalt tühistada vaidlustatud kohtuotsus osas, milles see jätab rahuldamata nõuded tunnistada D. Decoutere'i ja A. Hau hagid vastuvõetamatuks;

– jätta apellatsioonkaebus ülejäänud osas põhjendamatuse tõttu rahuldamata, ja

– mõista käesoleva astme kohtukulud välja apellantidelt.

46 Nõukogu palub Euroopa Kohtul:

– jätta apellatsioonkaebus põhjendamatuse tõttu rahuldamata ja

– mõista kohtukulud välja apellantidelt.

VI. Apellatsioonkaebus

47 Apellatsioonkaebuses esitavad apellandid kaks eraldiseisvat väidete gruppi. Esimene grupp puudutab Üldkohtu hinnangut P. Angé Serrano, J.-M. Bras' ja A. Orcajo Teresa nõuete vastuvõetavusele ja sisule. Teine grupp käsitleb Üldkohtu hinnangut D. Decoutere'i, A. Hau ja F. J. Solana Ramose nõuete vastuvõetavusele ja sisule.

48 Vastuapellatsioonkaebuses vaidlustab parlament vaidlustatud kohtuotsuse osa, mis puudutab selle vastuvõetamatuse vastuväite tagasilükkamist, mille parlament esitas hagi kohta esimeses astmes, ja selle osa, mis puudutas D. Decoutere'i ja A. Hau põhjendatud huvi puudumist.

A. *Vaidlustatud kohtuotsuse osa, mis käsitleb P. Angé Serranot, J.-M. Bras'd ja A. Orcajo Teresat*

1. Vaidlustatud kohtuotsuse osa, mis käsitleb tühistamisnõude suhtes otsuse tegemise vajaduse äralangemist

a) Poolte argumendid

49 Apellandid esitavad kaks väidet, mille kohaselt rikkus Üldkohus esiteks õigusnormi ning teiseks on vaidlustatud kohtuotsus ebapiisavalt ja vastuoluliselt põhjendatud.

50 Apellandid toovad välja, et vastavalt Euroopa Kohtu praktikale käesoleva kohtuasjaga analoogilistes kohtuasjades võib hageja põhjendatud huvi säilimine juhul, kui vaidlustatud akt asendatakse kohtumenetluse ajal teise otsusega, tuleneda ühenduse institutsiooni väidetava õigusvastase tegevuse kordumise ohust. Sellega seoses toovad apellandid eelkõige välja 24. juuni 1986. aasta otsuse kohtuasjas 53/85: AKZO Chemie ja AKZO Chemie UK *vs.* komisjon (EKL 1986, lk 1965, punkt 21) ja 26. aprilli 1988. aasta otsuse kohtuasjas 207/86: Apesco *vs.* komisjon (EKL 1988, lk 2151, punkt 16). Apellantide arvates võib hageja põhjendatud huvi säilimine tuleneda ka tema huvist sellise kahju hüvitamise vastu, mis tekitati otsusega, mis ei ole enam jõus. Sellega seoses toovad nad eelkõige välja 5. märtsi 1980. aasta otsuse kohtuasjas 76/79: Könecke Fleischwarenfabrik *vs.* komisjon (EKL 1980, lk 665, punkt 9); 31. märtsi 1998. aasta otsuse liidetud kohtuasjades C-68/94 ja C-30/95: Prantsusmaa jt *vs.* komisjon (EKL 1998, lk I-1375, punkt 74) ja 7. juuni 2007. aasta otsuse kohtuasjas C-362/05 P: Wunenburger *vs.* komisjon (EKL 2007, lk I-4333, punkt 42).

51 Lisaks rõhutavad apellandid, et käesolevas asjas Üldkohtu menetluse ajal vastu võetud uue palgaastme määramise otsused ei kõrvalda täielikult esimeses astmes esitatud etteheiteid eelkõige osas, mis puudutab uute personalieeskirjade XIII lisa artiklite 2

ja 8 õigusvastasust ning osa nende õigustest rikutakse jätkuvalt, sest kinni ei peeta võrdse kohtlemise nõudest, nende omandatud õigusi ei arvestata ja tagatud ei ole õiguskindlus. Nende otsustega mitte ainult ei jäeta formaalselt ja sõnaselgelt tühistamata asjaomaseid apellante puudutavaid vaidlusaluseid otsuseid, vaid nendega ei kinnitata ka kõrgemale palgaastmele määramist, mis kehtis kõnealuste apellantide suhtes endiste personalieeskirjade alusel ning mis vaidlusaluste otsuste kohaldamisel kaotati.

52 Parlament vastab sellele, et tulenevalt apellantide poolt viidatud Euroopa Kohtu praktikast peab hagi ese, nagu ka põhjendatud huvi, säilima kogu menetluse ajal ning hagi peab selle esitajale tooma selle lõpptulemuse kaudu mingit kasu (eespool viidatud kohtuotsus Wunenburger *vs*. komisjon, punkt 42). Käesoleval juhul see nii ei ole. Esiteks on uutel otsustel sama ese kui vaidlusalustel otsustel, mida esimesed *ex tunc* asendavad, ning teiseks võib Üldkohus esimesed otsused üksnes tühistada, ilma et tal oleks võimalik neid institutsiooni asemel asendada. Muu hulgas ei ole mingit ohtu, et väidetav õigusvastane tegevus kordub, kuna uued otsused muutsid palgaastme määramise korda.

53 Parlament rõhutab lisaks, et nagu nähtub vaidlustatud kohtuotsusest, tunnistasid asjaomased apellandid kohtuistungil, et neil puudub huvi selleks, et Üldkohus neid käsitlevad vaidlusalused otsused tühistaks. Samuti ei sõnastanud nimetatud apellandid Üldkohtu menetluses oma nõudeid ümber, et vaidlustada vaidlusalused otsused asendanud 20. märtsi 2006. aasta otsused.

54 Lõpuks, mis puudutab kahju hüvitamise nõude suhtes otsuse tegemise vajaduse äralangemise tagajärgi, siis leiab parlament, et Üldkohus otsustas vaidlusaluste otsuste õiguspärasuse hindamisest sõltumatult analüüsida, kas on täidetud kaks muud

Euroopa ühenduste vastutuse eelduseks olevat kumulatiivset tingimust, ning võis asuda seisukohale, et apellandid ei ole igal juhul tõendanud varalise ja mittevaralise kahju olemasolu.

b) Euroopa Kohtu hinnang

55 Vaidlustatud kohtuotsuse punktist 90, mida apellatsioonkaebuses selles osas ei vaidlustatud, nähtub, et kuna apellandid olid nõus sellega, et Üldkohus ei pea enam nende tühistamisnõude kohta otsust tegema, tuleb asuda seisukohale, et nad loobusid sellest nõuete osast. Kuna Üldkohus ei menetlenud enam seda nõuete osa, võis ta kanda kohtuistungil tehtud avalduse lihtsalt kohtuistungi protokolli. Nagu parlament oma kaitses märkis, ei püüdnud apellandid sõnastada oma Üldkohtus esitatud nõudeid ümber, et vaidlustada 20. märtsi 2006. aasta otsused. Asjaomased apellandid eelistasid vaidlustada nimetatud otsused hoopis hagi esitamisega Euroopa Liidu Avaliku Teenistuse Kohtusse.

56 See järeldus on iseenesest piisav, et vaidlustatud kohtuotsust selles osas õigustada ning seda apellatsioonkaebuse väidet tuleb pidada põhjendamatuks.

2. Kahju hüvitamise nõude rahuldamata jätmine

a) Poolte argumendid

57 Selleks et põhjendada väidet, millega nad vaidlustasid nende kahju hüvitamise nõude rahuldamata jätmise Üldkohtu poolt, toovad P. Angé Serrano, J. M. Bras, A. Orcajo Teresa välja, et vaidlustatud kohtuotsus oli ebapiisavalt põhjendatud osas, mis

puudutab neile väidetavalt tekitatud mittevaralist kahju. Apellantide arvates on nende kahju hüvitamise nõude alusel hagiavalduses sellega seoses esitatud etteheited laiemad kui need, mida Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuses analüüsis, ning need käsitlevad samuti nende ebakindlat olukorda koos mõjuga nende karjäärile ning nende töö- ja pereelule. Üldkohtu poolt sellele nõude osale antud eriti kokkuvõtlik hinnang ei võta arvesse palgaastme määramise uute otsuste vastuvõtmisega seotud uusi kahju elemente. Vaidlusaluste otsuste asendamine menetluse ajal ei kujuta endast kuidagi kolme apellandi mittevaralise kahju asjakohast ja piisavat hüvitamist osas, milles nad on jätkuvalt mures ning ebakindlas olukorras oma karjääri kulgemise suhtes.

58 Parlament märgib, et apellandid ei tee vahet väidetavalt vaidlusaluste otsustega põhjustatud kahjul ning kahjul, mis nende arvates püsis pärast nende uuele palgaastmele määramist otsustega, millega vaidlusalused otsused asendati. Käesoleval juhul oleks Üldkohtul ka siis, kui kahju tõepoolest püsis, olnud võimatu sellist kahju analüüsida uusi otsuseid kolme apellandi palgaastmele määramise kohta sisuliselt uurimata. Parlament arvab, et pärast uue palgaastme määramise otsuseid apellantide karjäär igal juhul edenes.

b) Euroopa Kohtu hinnang

59 Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 168 meenutas Üldkohus sissejuhatuseks, et ametniku esitatud kahju hüvitamise nõude raames eeldab ühenduse vastutuse tekkimine, et ühel ajal on täidetud tingimused asjaomasele institutsioonile etteheidetud tegevuse õigusvastasuse, väidetava kahju tegeliku tekkimise ning põhjusliku seose olemasolu kohta institutsiooni tegevuse ja nimetatud kahju vahel. Vaatlusaluse kohtuotsuse punktis 169 tuletati samamoodi meelde, et ühenduse vastutuse tekkimise kolm tingimust on kumulatiivsed, mis tähendab, et kui üks neist tingimustest ei ole täidetud, ei teki ka ühenduse vastutust.

60 Seoses P. Angé Serrano, J. M. Bras', A. Orcajo Teresa väitega, et parlament tekitas hea halduse põhimõtte ja hoolitsemiskohustuse rikkumisega neile mittevaralist kahju, asus Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 175 seisukohale, et kuna parlament piirdus vaidlusaluste otsuste põhjendamisel personalieeskirjade sätetega, ei rikkunud ta nimetatud põhimõtet ja kohustust; Üldkohus jõudis seejärel järeldusele, käesoleval juhul ei ole tõendatud, et tegevuse väidetav õigusvastasus on väidetavalt tekitatud mittevaralise kahju aluseks.

61 Üldkohus põhjendas seega õiguslikult piisavalt mittevaralise kahju hüvitamise nõude rahuldamata jätmist. Ainuüksi Üldkohtu järeldusest, et tegevuse väidetav õigusvastasus ei olnud tõendatud, piisas kõnesoleva nõude rahuldamata jätmiseks, sest see tähendab, et täidetud ei olnud üks punktis 169 meenutatud kumulatiivsetest tingimustest. Seega ei pidanud Üldkohus oma kohtuotsust edasi põhjendama ega tegema lisaks otsust väidetava mittevaralise kahju olemasolu kohta.

62 Seega tuleb see apellatsioonkaebuse väide tunnistada põhjendamatuks.

B. *Vaidlustatud kohtuotsuse osa, mis käsitleb D. Decoutere'i, A. Haud ja F. J. Solana Ramost*

1. D. Decoutere'i ja A. Hau hagi vastuvõetavus

a) Poolte argumendid

63 Oma vastuapellatsioonkaebuses meenutab parlament D. Decoutere'i osas, et nimetatud apellant määrati B-kategooria palgaastmele pärast ühest kategooriast teise üleviimiseks korraldatud sisekonkursi läbimist, ning seega oli ta samas olukorras nende

ametnikega, kellel oli varasemate personalieeskirjade alusel B-kategooria palgaaste uute personalieeskirjade jõustumise kuupäeval. Parlament rõhutab, et vastupidi Üldkohtu poolt tuvastatule määrati see ametnik enne ühest kategooriast teise üleviimiseks korraldatud sisekonkurssi palgaastmele C 3 ning pärast nimetatud konkursi läbimist palgaastmele B 5, seejärel palgaastmele B*5 ning lõpuks palgaastmele AST 5. Pärast neid edutamisi on ta hetkel palgaastmel AST 7. Nii määrati apellant uutes personalieeskirjades sätestatud korra alusel uuele palgaastmele, võttes arvesse tema kuulumist endiste personalieeskirjade alusel B-kategooria palgaastmele, mitte C-kategooria palgaastmele. Parlament väidab sisuliselt, et pärast uute personalieeskirjade jõustumist edenes D. Decoutere'i karjäär samamoodi kui neil ametnikel, kes olid endiste personalieeskirjade B-kategooria palgaastmel, ning seetõttu seda apellanti ei diskrimineeritud nende ametnikega võrreldes.

64 A. Hau suhtes nendib parlament, et Üldkohus asus valesti seisukohale, et nimetatud apellant oli teiste apellantidega samas olukorras. Konkursil osalemise ajal oli ta ajutine teenistuja ning konkursi läbimise tõttu ei toimunud mitte ühest kategooriast teise üleviimist, vaid tema ajutise teenistuja staatus muutus ametniku omaks. Üldkohus kvalifitseeris valesti A. Hau olukorra, kuna pärast ühest kategooriast teise üleviimiseks korraldatud sisekonkursi läbimist ei toimunud mitte kõrgemale palgaastmele määramist, vaid muutus tema personalieeskirjadest tulenev staatus.

65 Apellandid väidavad, et parlament piirdus juba esimeses astmes esitatud argumentide kordamise ning tuvastatud faktiliste asjaolude küsimuse alla seadmisega. Väide tuleks tunnistada vastuvõetamatuks. Sisu osas leiavad nad, et vastuvõetamatuse vastuväite tagasilükkamist on vaidlustatud kohtuotsuses õigesti põhjendatud.

b) Euroopa Kohtu hinnang

66 Mis puudutab D. Decoutere'i, siis tuleb märkida, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 68–70 lükkas Üldkohus tagasi vastuvõetamatuse vastuväite, mille parlament esimeses astmes esitas, ja asus seisukohale, et nimetatud apellandil oli põhjendatud huvi olemas. Üldkohus rõhutas, et isik, kes viidi palgaastmelt C 3 üle palgaastmele B 5, on 1. mail 2006 madalamal palgaastmel kui palgaastme C 1 ametnikud, kes ei läbinud endiste personalieeskirjade kehtivusajal ühest kategooriast teise üleviimiseks korraldatud sisekonkurssi.

67 Sellega seoses tuleb tõdeda, et Üldkohus ei teinud viga, kui ta märkis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 68–70, et D. Decoutere'i poolt esimeses astmes esitatud etteheide käsitleb asjaolu, et tema palgaastme määramine, mis toimus uute personalieeskirjade kohaselt, ei peegelda nimetatud konkursi läbimise tulemusena ühest kategooriast teise üleviimist, ning et seega puudutab see etteheide konkursi läbimise väidetavat arvestamata jätmist, kui võrrelda seda apellandi nende kolleegide palgaastme määramisega, kes kuulusid samasse kategooriasse endiste personalieeskirjade alusel ning kes seda sama konkurssi ei läbinud.

68 Nagu Üldkohus leidis, vaidlustas D. Decoutere põhimõtteliselt endiste personalieeskirjadega moodustunud hierarhiasuhete muutmise, mis väidetavalt toimus uute personalieeskirjade XIII lisas sisalduvate palgaastme määramist käsitlevate üleminekusätete põhjal.

69 Sellest tuleneb, et osas, milles vaidlustatud otsuses ei nõustuta D. Decoutere'i kõnealuse etteheitega, lükkas Üldkohus põhjendatult parlamendi esitatud vastuvõetamatuse vastuväite tagasi.

70 Seega ei ole vastuapellatsioonkaebuse see väide põhjendatud.

71 A. Hau osas kinnitas Üldkohus, et nimetatud apellant osales ajutise teenistujana ühest kategooriast teise üleviimiseks korraldatud konkursil teiste ametnikega võrdsetel alustel ning kaotas teda puudutava vaidlusaluse otsuse tõttu määramise kõrgemale palgaastmele võrreldes endise C-kategooria ametnikega, kes seda konkurssi ei läbinud. Seega oli tal põhjendatud huvi olemas.

72 Sellega seoses tuleb märkida, et parlamendi argumendid A. Hau hagi vastuvõetavuse kohta ei puuduta apellandi põhjendatud huvi ega seetõttu ka tema hagi vastuvõetavust, vaid käsitlevad selle põhjendatust ning eelkõige apellandi õigust saada pärast ühest kategooriast teise üleviimiseks korraldatud konkursi läbimist tema karjääri edenemise seisukohast niisuguse kohtlemise osaliseks, mis erineb sellest, mida kohaldatakse enne uute personalieeskirjade jõustumist C-kategooria palgaastmele määratud ametnikele. Need argumendid ei sea kahtluse alla tema esitatud hagi vastuvõetavust.

73 Seega tunnistas Üldkohus õigesti A. Hau hagi vastuvõetavaks.

74 Eeltoodust nähtub, et vastuapellatsioonkaebuse väited tuleb tagasi lükata ning see tuleb tervikuna rahuldamata jätta.

2. Uute personalieeskirjade XIII lisa artiklite 2 ja 8 õigusvastasuse väite tagasilükkamine

a) Väited, et on rikutud omandatud õigusi

i) Poolte argumendid

75 Apellandid märgivad, et vastupidi sellele, mida kinnitas Üldkohus ebapiisavas põhjenduses, kujutab endise palgaastme määramise kaotamine uute personalieeskirjade alusel endast omandatud õiguste rikkumist. Nende nimetamine kõrgemale palgaastmele on tegelikult samastatav edutamisega, mis toimus enne personalieeskirjade reformi. Apellandid vaidlustavad samamoodi Üldkohtu hinnangud (vaidlustatud kohtuotsuse punktides 113–118) seoses nende väidetavalt paremate karjääriperspektiividega võrreldes ametnikega, kes seda konkurssi ei läbinud. Nad väidavad ka, et erinevalt apellantide olukorrast asjas, milles tehti 22. detsembril 2008 kohtuotsus C-443/07 P: Centeno Mediavilla jt *vs.* komisjon (EKL 2008, lk I-10945), kes ei olnud uute personalieeskirjade jõustumise ajal ametnikud ning kellel oli ainult ametnikuks nimetamise võimalus, olid käesoleva kohtuasja apellandid juba ametnikud ning läbisid ühest kategooriast teise üleviimiseks korraldatud konkursi, mis kujutab endast sündmust, mis tekitab omandatud õiguse kõrgemale palgaastmele.

76 Sellega seoses rõhutab parlament, et apellantide karjäär edenes kiiremini kui nende kolleegidel, kes ühest kategooriast teise üleviimiseks korraldatud sisekonkurssi ei läbinud. Seega ei riivanud uute personalieeskirjade jõustumine kuidagi nende õigusi.

77 Nõukogu väidab, et konkreetse ametnike grupi õiguslik ja faktiline olukord, mis määratletakse suhteliselt ehk teise grupi ametnike õigusliku ja faktilise olukorraga võrreldes, mitte absoluutskaalal, ei ole omandatud õigusena kvalifitseerimiseks piisavalt

kindel ning määratletud. Lisaks toimub ametnike hierarhias alati muudatusi ning karjääriperspektiivid on alati teatud määral ettearvamatud. Seetõttu ei saa selles vallas viidata omandatud õigustele. Nii leiab nõukogu, et Üldkohus jõudis valele järeldusele, kui ta tunnistas apellantide omandatud õigust karjääri edenemisele. Viimati nimetatute olukord oli personalieeskirjade reformi ajal ebamäärane ning ei saanud kujutada endast niisugust õigust, mis piiraks seadusandja ulatuslikku kaalutlusõigust, nagu seda on tunnustanud Euroopa Kohus eespool viidatud kohtuotsuses Centeno Mediavilla jt *vs.* komisjon.

ii) Euroopa Kohtu hinnang

78 Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 107 asus Üldkohus eelkõige seisukohale, et asjaolu, et teatavaid ametnikke on nende teenistuskäigu jooksul määratud teiste ametnikega võrreldes kõrgemale palgaastmele, ei ole omandatud õigus, mida peaks uute personalieeskirjade alusel kaitsma.

79 Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 109 nenditi samuti, et ühest kategooriast teise üleviimiseks korraldatud sisekonkursi läbimine enne uute personalieeskirjade jõustumist tähendas D. Decoutere'i, A. Hau ja F. J. Solana Ramose karjääri edenemist. Nii määrati nad kõrgemale palgaastmele võrreldes nende ametnikega, keda selliste sisekonkursside läbimise tulemusena ühest kategooriast teise üle ei viidud.

80 Sellise tõdemuse põhjal leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 110, et paremad karjääriperspektiivid, mille apellandid said endiste personalieeskirjade alusel võrreldes ametnikega, kes neid samu konkursse ei läbinud, kujutavad endast omandatud õigusi, mida tuleb uute personalieeskirjadega kaitsta.

81 Seejärel tõi Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 114–117 välja, et tänu personalieeskirjade XIII lisa artiklis 10 sätestatud kõrgemale palgaastmele tõusmise reeglitele nägi seadusandja ette ametnike karjääride eristamise mehhanismid kategooria alusel, millesse nad endiste personalieeskirjade alusel kuulusid. Üldkohus leidis, et need eeskirjad võimaldasid asjaomaste omandatud õiguste kaitsmist.

82 Sellega seoses tuleb meenutada, et vastavalt Euroopa Kohtu praktikale põhineb ametnike ja administratsiooni vaheline õigussuhe personalieeskirjadel, mitte lepingul. Sellest tulenevalt võib seadusandja, pidades kinni ühenduse õigusest tulenevatest nõuetest, muuta ametnike õigusi ja kohustusi millal tahes (eespool viidatud kohtuotsus Centeno Mediavilla jt *vs.* komisjon, punkt 60 ja seal viidatud kohtupraktika).

83 Kui ei ole sätestatud teisti, siis reeglina kohaldatakse õigusnormi muutvaid õigustloovaid akte, näiteks personalieeskirjade muutmise määruseid, ainult varasemate õigusnormide kehtivusajal tekkinud olukordade tulevastele tagajärgedele (vt selle kohta 29. juuni 1999. aasta otsus kohtuasjas C-60/98: Butterfly Music, EKL 1999, lk I-3939, punkt 24, ning eespool viidatud kohtuotsus Centeno Mediavilla jt *vs.* komisjon, punkt 61).

84 Teisiti on üksnes niisuguste olukordade puhul, mis on tekkinud ja lõplikult realiseerunud varasema normi kehtivusajal ja mis loovad omandatud õigusi (vt selle kohta 14. aprilli 1970. aasta otsus kohtuasjas 68/69: Brock, EKL 1970, lk 171, punkt 7; 5. detsembri 1973. aasta otsus kohtuasjas 143/73: SOPAD, EKL 1973, lk 1433, punkt 8; 10. juuli 1986. aasta otsus kohtuasjas 270/84: Licata *vs.* MSK, EKL 1986, lk 2305, punkt 31, ning eespool viidatud kohtuotsus Centeno Mediavilla jt *vs.* komisjon, punkt 62). Õigust võib pidada omandatuks, kui selle aluseks olnud asjaolu ilmnes enne õigusnormide muutmist (eespool viidatud kohtuotsus Centeno Mediavilla jt *vs.* komisjon, punkt 63).

85 Käesolevas asjas tuleb tõdeda, et apellandid, kelle karjäär edenes tänu sisekonkursi läbimisele, omandasid õiguse sellele, et kaitstaks varasemate personalieeskirjade

alusel toimunud karjääri edenemist. Vastupidi apellantide väidetele eeldab selline õigus siiski üksnes seda, et neile langeks osaks sama personalieeskirjadest lähtuv kohtlemine (mis puudutab eelkõige tõusu karjääriredelil) kui ametnikele, kes on sellel palgaastmel, millele apellandid said käesolevas asjas kirjeldatud viisil.

86 Seadusandjale kuuluv ulatuslik kaalutlusõigus vajalike muudatuste tegemiseks personalieeskirjades tingimustel, mida on meenutatud käesoleva kohtuotsuse punktides 82 ja 83, ning eelkõige selleks, et muuta ametnike palgaastmete struktuuri, ei luba teha muudatusi, mis muu hulgas ei oleks selle vajadusega seotud või mis ei võtaks arvesse nende palgaastmetega väljendatavaid pädevusi. Siiski ei ole seadusandjal kohustust rangelt säilitada enne personalieeskirjade muudatust nende palgaastmete vahelist seost.

87 Seega ei saa apellandid tulemuslikult tugineda väidetavatele omandatud õigustele olla määratud endiste personalieeskirjade alusel saadud kõrgemale palgaastmele, väitmaks, et uute personalieeskirjade XIII lisa artiklid 2 ja 8 on õigusvastased.

88 Neil tingimustel ja arvestades, et seadusandja kehtestas – nagu märkis ka Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 114 – uute personalieeskirjadega sätted, mis teevad ametnike karjääri edenemisel vahet kategooria alusel, millesse nad endiste personalieeskirjade kehtivusajal kuulusid, ei ole põhjendatud apellantide väide, et Üldkohus, kes oma hinnangut piisavalt põhjendas, rikkus õigusnorme, kui ta lükkas tagasi apellantide väite omandatud õiguste rikkumise kohta.

b) Väide, et on rikutud õiguspärase ootuse kaitse põhimõtet

i) Poolte argumendid

89 Mis puudutab õiguspärase ootuse kaitse põhimõtet, siis on apellandid seisukohal, et Üldkohus leidis vääralt ja ebapiisava põhjenduse alusel, et nad ei saanud põhjendatult tugineda õiguspärasele ootusele, et olemasolev olukord säilib, kui neil puudusid omandatud õigused. Nende kahe põhimõtte ulatus on erinev, kuna õiguspärase ootuse kaitse põhimõtte alus on taoliste õiguste omandamise omast erinev. Erinevalt apellantidest eespool viidatud kohtuotsuses Centeno Mediavilla jt *vs.* komisjon panid käesoleva asja apellandid oma ootused karjääri edendamise osas ühest kategooriast teise üleviimiseks korraldatud sisekonkursi läbimisele ning seega olukorrale, mis tekkis enne uute personalieeskirjade jõustumist. Tunnistada, et seadusandja võib mitte arvestada sellist ootust, viib selleni, et seadusandjale ei kehti õiguspärase ootuse kaitse üldpõhimõte.

90 Sellega seoses toob nõukogu välja, et apellantide karjääriperspektiivide puhul ei ole tegemist piisavalt kindla olukorraga, et seda saaks lugeda omandatuks. Lisaks meenutab ta, et eespool viidatud kohtuotsuse Centeno Mediavilla jt *vs.* komisjon kohaselt ei saa isikud tugineda sellele põhimõttele, et vaidlustada uue õigusnormi õiguspärasust ühenduse avaliku teenistuse valdkonnas.

ii) Euroopa Kohtu hinnang

91 Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 121 otsustas Üldkohus käesoleva kohtuotsuse punktis 34 meenutatud põhjustel, et apellandid ei saa tugineda õiguspärase ootuse kaitse põhimõttele, et vaidlustada personalieeskirjade sätte õiguspärasust.

92 Sellise õiguspärase ootuse kaitse põhimõtte ulatusele antud hinnanguga, mis on piisavalt põhjendatud, ei ole rikutud õigusnorme.

93 Isikud ei saa õiguspärase ootuse kaitse põhimõttele tuginedes vaidlustada uute õigusnormide kohaldamist, seda iseäranis valdkonnas, milles seadusandjale kuulub – nagu käesoleva asjagi puhul – ulatuslik kaalutlusõigus (19. novembri 1998. aasta otsus kohtuasjas C-284/94: Hispaania *vs.* nõukogu, EKL 1998, lk I-7309, punkt 43, ning eespool viidatud kohtuotsus Centeno Mediavilla jt *vs.* komisjon, punkt 91).

94 Sellest järeldub, et apellantide väited õiguspärase ootuse kaitse põhimõtte rikkumise kohta ei ole põhjendatud.

c) Väide, et on rikutud võrdse kohtlemise põhimõtet

i) Poolte argumendid

95 Apellantide arvates tõlgendas Üldkohus võrdse kohtlemise põhimõtet vääralt, kui ta leidis, et isegi kui eeldada, et apellantidele langeb vaidlusaluste otsuste tõttu osaks karjäärialane kaotus võrreldes kolleegidega, kes ei läbinud ühest kategooriast teise üleviimiseks korraldatud sisekonkurssi, ei ole seda põhimõtet rikutud. Üldkohus tunnistas seega – lisaks seda ebapiisavalt põhjendades –, et erinevaid olukordi võib käsitleda ühtemoodi. Lisaks on vale asuda seisukohale, et asjaomased üleminekusätted vastavad nimetatud põhimõtte järgimise nõuetele.

96 Mis puudutab muu hulgas D. Decoutere'i olukorda, siis keeldus Üldkohus ebaõigesti kritiseerimast asjaolu, et eelkõige uute personalieeskirjade XIII lisa artikli 2 lõigete 1, 4 ja 5 alusel koheldi nimetatud apellanti erinevalt võrreldes ametnikega, kes läbisid sama konkursi ning kes on seega temaga samas õiguslikus olukorras.

97 Parlament ja nõukogu vastavad, et Üldkohus otsustas õigesti, et uute personalieeskirjadega muudeti karjääristruktuuri radikaalselt, kuid see näeb ette eelised ametnikele, kes määrati kõrgemale palgaastmele enne uute personalieeskirjade jõustumist. Nõukogu rõhutab lisaks, et uude hierarhilisse süsteemi liigitamine ei ole üksinda otsustav selle hindamisel, kas seadusandja on arvestanud karjääriperspektiivide erinevustega ametnike puhul, kes läbisid varasemate personalieeskirjade kehtivusajal ühest kategooriast teise üleviimiseks korraldatud konkursi ning nende ametnike puhul, kes seda ei läbinud.

98 Mis puudutab D. Decoutere'i olukorda, siis parlament ja nõukogu rõhutavad, et tõlgendus, mille Üldkohus asjaomastele sätetele andis, leidis kinnitust eespool viidatud kohtuotsuses Centeno Mediavilla jt *vs.* komisjon, milles Euroopa Kohus leidis, et kahel erineval kuupäeval tööle võetud ametnikke ei saa pidada samas õiguslikus olukorras olevaks.

ii) Euroopa Kohtu hinnang

99 Euroopa Kohtu praktikast nähtub, et võrdse kohtlemise põhimõtet, mis on kohaldatav ühenduse avalikku teenistust reguleerivatele õigusnormidele, on rikutud, kui kahte isikute rühma, kelle faktiline ja õiguslik olukord üksteisest oluliselt ei erine, koheldakse töölevõtmisel erinevalt ja kui taoline kohtlemise erinevus ei ole objektiivselt põhjendatud (vt 11. jaanuari 2001. aasta otsus kohtuasjas C-459/98 P: Martínez del Peral Cagigal *vs.* komisjon, EKL 2001, lk I-135, punkt 50, ning eespool viidatud kohtuotsus Centeno Mediavilla jt *vs*. komisjon, punkt 76).

100 Põhimõtteliselt on seadusandja kohustatud eeskätt ühenduse avaliku teenistuse valdkonnas kohaldatavate õigusnormide vastuvõtmisel järgima võrdse kohtlemise üldpõhimõtet (eespool viidatud kohtuotsus Centeno Mediavilla jt *vs.* komisjon, punkt 78).

101 Nagu Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 142 õigustatult meenutas, tuleneb kohtupraktikast, et tegemist on võrdse kohtlemise põhimõtte rikkumisega, kui kahte erinevat olukorda käsitletakse ühtemoodi (vt selle kohta 11. septembri 2007. aasta otsus kohtuasjas C-227/04 P: Lindorfer *vs.* nõukogu, EKL 2007, lk I-6767, punkt 63).

102 Sellega seoses on Üldkohus leidnud vaidlustatud kohtuotsuse punktis 145, et apellandid, kes läbisid ühest kategooriast teise üleviimiseks korraldatud sisekonkursi endiste personalieeskirjade kehtivusajal, ei ole samas õiguslikus ja faktilises olukorras kui ametnikud, kes sellist konkurssi ei läbinud. Lisaks asus kohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 146 ja 147 seisukohale, et esimestel olid vastavalt personalieeskirjade normidele paremad karjääriperspektiivid võrreldes teistega, ning seda arvestati uute personalieeskirjade XIII lisas sisalduvates üleminekusätetes.

103 Vastupidi apellantide väidetele ei riku niisugune hinnang, mille põhjendus – nagu sai meenutatud käesoleva kohtuotsuse punktis 37 – on piisav, ühtegi õigusnormi.

104 Tuleb nentida, et apellandid piirduvad selle väitmisega, et asjaomane üleminekukord ei sisalda sätteid, mis puutavad konkreetselt nende ametnike kategooriat, kes läbisid konkursi endiste personalieeskirjade kehtivusajal, ning et igal juhul ei ole paremad karjääriperspektiivid, mis neil on uute personalieeskirjade alusel, sisulised ja kindlad.

105 Sellised argumendid ei tõenda, et uued personalieeskirjad rikuvad nende ametnike suhtes võrdse kohtlemise põhimõtet. Nagu nähtub ka käesoleva kohtuotsuse punktist 86 – kuna uusi personalieeskirju vastu võttes muutis ühenduse seadusandja kogu siiani kehtivat karjäärisüsteemi, ei saa ta kohustuseks olla endiste personalieeskirjade palgaastmete hierarhia identsel viisil taasesitamine, ilma et ta kahjustaks oma võimalusi teha personalieeskirjadesse muudatusi. Niisuguses kontekstis ei ole personalieeskirjade reformi eelsete ja sellele järgnevate hierarhiaastmete võrdlemine iseenesest määrav selle hindamisel, kas uued personalieeskirjad vastavad võrdse kohtlemise põhimõttele.

106 Vastupidi sellele, mida väidavad apellandid, eristavad uued personalieeskirjad nende ametnike karjääre, kes endiste personalieeskirjade kehtivusajal olid hierarhia erinevates palgaastmetes ning tagab nendele, kes läbisid ühest kategooriast teise üleviimiseks korraldatud konkursi, erinevad karjääriperspektiivid võrreldes ametnikega, kes sama konkurssi ei läbinud. Konkreetselt tagavad üleminekukord ja eelkõige personalieeskirjade XIII lisa artikli 10 lõiked 1 ja 2 karjääri edenemise blokeerimise reegli abil ning erinevate palgaastmete edutamismäärade kindlaksmääramise kaudu paremad karjääriperspektiivid ametnikele, kes olid endiste personalieeskirjade alusel kõrgemal palgaastmel ning seetõttu ka nendele, kes tõusid kõrgematele palgaastmetele pärast ühest kategooriast teise üleviimiseks korraldatud konkursi läbimist.

107 Lõpuks leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 152–155 D. Decoutere'i suhtes, et apellant ei ole samas õiguslikus olukorras kui teine ametnik, kes läbis sama konkursi kui apellant, kuid võeti ametnikuna tööle uute personalieeskirjade alusel, samas kui D. Decoutere võeti tööle ning ta uus palgaaste määrati pärast seda konkurssi endiste personalieeskirjade kehtivusajal. Nii tehes ei rikkunud Üldkohus õigusnormi ning põhjendas vaidlustatud kohtuotsust õiguslikult piisavalt.

108 Kaks ametnikku, kes määratakse personalisätete eri redaktsioonide alusel kõrgemale palgaastmele, on nimelt seetõttu erinevates olukordades (vt analoogia alusel eespool viidatud kohtuotsus Centeno Mediavilla jt *vs.* komisjon, punktid 79 ja 80).

109 Eeltoodud järeldustest tuleneb, et põhjendatud ei ole apellantide väited, et Üldkohus lükkas ebaõigesti tagasi uute personalieeskirjade XIII lisa artiklite 2 ja 8 õigusvastasuse väite ning et kohtuotsus ei ole piisavalt põhjendatud.

3. Kahju hüvitamise nõude rahuldamata jätmine

110 Osas, milles apellandid viitavad oma argumentidele, mis seonduvad vaidlustatud kohtuotsuse õigusvastasuse väidet käsitleva osaga, et vaidlustada ka vaidlustatud kohtuotsuse kahju hüvitamise nõuet käsitlevad punktid 177–180, tuleb asuda seisukohale, et ka see apellatsioonkaebuse väide ei ole põhjendatud.

111 Kuna ükski apellantide esitatud väidetest ei ole põhjendatud, tuleb apellatsioonkaebus jätta rahuldamata.

VII. Kohtukulud

112 Kodukorra artikli 122 lõige 1 sätestab, et kui apellatsioonkaebus on põhjendamatu, otsustab Euroopa Kohus kohtukulude jaotuse.

113 Vastavalt kodukorra artikli 69 lõikele 2, mida kodukorra artikli 118 alusel kohaldatakse apellatsioonkaebuste suhtes, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Sama kodukorra artikli 69 lõike 3 alusel võib Euroopa Kohus määrata kulude jaotuse või jätta kummagi poole kohtukulud tema enda kanda, kui osa nõudeid rahuldatakse ühe poole, osa teise poole kasuks,

või kui tegemist on eriliste põhjustega. Kuna apellantide ning parlamendi nõuded on jäetud rahuldamata, tuleb kohtukulud jätta poolte endi kanda.

114 Vastavalt Euroopa Kohtu kodukorra artikli 69 lõikele 4, mis on samuti kodukorra artikli 118 alusel kohaldatav, kannavad menetlusse astuvad institutsioonid ise oma kohtukulud. Seega on alust otsustada, et nõukogu kannab ise oma kohtukulud.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (teine koda) otsustab:

1. Jätta apellatsioonkaebus rahuldamata.

2. Jätta vastuapellatsioonkaebus rahuldamata.

3. Jätta P. Angé Serrano, J.-M. Bras', A. Orcajo Teresa, D. Decoutere'i, A. Hau, F. J. Solana Ramose, Euroopa Parlamendi ning Euroopa Liidu Nõukogu kohtukulud nende endi kanda.

Allkirjad